

MAMA & MEISJE

Josan (30) werd dit jaar mama van Olivia.
Voor Calamaris schrijft ze over
het wel & wee van een nieuwe moeder.

Krampjes

Meisje heeft krampjes. Het begon met spartelende beentjes, gebalde vuistjes en wat gehuil. Inmiddels heeft het zich ontwikkeld tot topsport: stampen, explosief boksen en pittige karate moves. Dit alles akoestisch ondersteund door hartverscheurend huilen. Veel huilen. Diepe halen, een zielig trillend lipje, met op het hoogtepunt hoge harde piepjes tussen het gesnik door. Ach Meisje toch... Ik vind het zo zielig. Als ik zeker weet dat het geen volle luier of honger is, troost ik haar zo goed ik kan. Duizend kusjes en aaitjes, op haar buik wrijven, ik fiets met haar beentjes en hummmm zachtjes in haar oor. Ik zing kinderliedjes waarvan ik alleen het begin ken en die daarom allemaal eindigen in de trant van lalalala hmm hmm. (Daar moet ik eens iets aan doen). Het maakt Meisje toch niks uit: ze schreeuwt er keihard door heen. Meisje, Meisje toch wat moet ik nou? In mijn hoofd weerklinkt een opmerking van onze lieve kraamhulp van enkele weken geleden. 'Ze krijgt ooit krampjes: Het. Hoort. Erbij. En niet vergeten: het gaat ook weer over.' Je kunt een hoop talenten en liefdadigheid in de strijd gooien maar je komt er niet onderuit. Die jonge zachte darmpjes moeten opeens een stroom aan melk verwerken. Ik stel me een splinternieuwe tuinslang voor die niet uit de vorm gaat zoals hij in de doos zat gedraaid. Als je die aansluit en de koude kraan vol open gooit begint de slang op de grond te schokken en spastische bewegingen te maken tot er aan het uiteinde inderdaad een straal uitkomt. Zoiets. En dat dan in een klein zacht babybuikje. Na het beeld van de tuinslang bedenk ik me opeens dat ik nog een laatste troef in handen heb. Water! Warm water! Ik leg haar even in de box en ga op een drafje aan de slag. Het badje staat in amper vijf minuten gevuld en wel klaar, plus alle benodigdheden liggen keurig binnen handbereik. Hulde aan mezelf! Ik haal Meisje op en onder geweldig enthousiast gejoel (positief bekijken) kleeft ik haar uit en laat ik haar voorzichtig in het warme water glijden. Haar lijfje ontspant zich meteen. Ik had het kunnen weten: zo Mama zo Meisje. Gewichtloos drijft ze op slechts mijn linkerhand in het badje. Ze kan haar oogjes bijna niet open houden. Ik was haar haartjes en wrijf over haar kleine lijfje. Ze vindt het heerlijk. Aan mijn kromme rug voel ik dat een onontkoombaar moment nadert: uit het badje. Oh jee... Ik transporteer een nat klein (weer keihard huilend) Meisje naar de commode, droog haar gauw af en kleeft haar aan. Ze is stil. Ze is stil en kijkt me fronsend aan met een punkie kapseltje. Ik lach terwijl ik haar haartjes in een soort van richting borstel. 'Ach Meisje toch. Het is wat hè?' Ik verwacht geen antwoord terug maar haar mondje krult zich even tot een glimlach. Per ongeluk, dat weet ik heus wel, maar het is een glimlach. Samen gaan we de trap af en nestelen ons op de bank. Een warm tietje voor Meisje, een warm theetje voor mij. Die krampjes: we komen er wel doorheen.

*Alsof je een
nieuwe
tuinslang
aansluit op de
koude kraan*